

و بداند خبرنا و لایم جاریه بجز بعد چنانچه کتبه لثت خلون میفرماید و انگریز نفس بر ناستد نفس
 مرتبه که باز داد و از خواستند و اگر شکست شو مرتبه که کردند کند و در دوش پزین پیچ و شوار
 صفت بر صبر کن بران اگر بر رویان تا باشد از پستان اسانی سر ان صفت غنی که مال او کرد پیش باد
 صفاصل جاه باشد در پیش است غنی که فان فاه نجما دارد منتظر اگر چه باشد در دوش نسیب
 ممکن در مقارضا و کما با حکم رقصا و مؤثر علیک فان الامور بکف الاله
 مقادیرها فلیس باینک منیهما و لا فاصر عنک مامورها مقدار اندازد و موصو کما از این
 منبر ما اسان کن بر خود کارها چه بد رشت که کارها بکف خداست اندازد هاه ان برینست انده تو با
 داشته ان و نه قاصر کما از تو فرموده ان سر که نور بصورتها اسان کبر و زاهل کرم فایده احسان
 کبر چون کما بشعده خدا مؤمنان با خلقها کارها اسان کبر سببا آنکه مو بقدره عمل
 و کرمین از و محض خطا ای بو من المویسافر بو ما قدر او بو قدر بو مرنا
 قدر کم احسن الرید و از قدر له تغیر الخیر حد دیگر ذالصفه مشبهه ای بوی مغفول
 منبه افرو بومینه برفع مضاف بجمله منقرها در کدام دور و زخوارمک بکریم روز که نقد بر شده باروز
 نقد بر شده روزیکه نقد بر شده نرسیم از هلاک و چون نقد بر شده باشد باز ندارد بر هر کشته
 سی روزیکه فضا نیست نخواه من و هم فضا کجا توان جان برین از مرگ تهمی تا بهلو که بان
 ستمزل خود توان بدست آورد تمهد عده از قبل هل نقصیر بیان بر فوا عدنصا
 نقد کبر و انرا نقصیر لا مقصر کافته حلت محل المقصر و کلامه باقیها مواهله فاعل
 لغرف و اهل لیکر اهل سنا و ارفا لا الله تعالی اهل النوی اهل المغفره و منگریدی منبر ما بد برنگر
 ستمه کور و امکرستی کند که ببند نفس خود را که فرو انداست در محل ستمه کند و هر مرد بناورد و انچه
 او سنا و ارانست پس بعضی سنا و ارند من بگوئی او بعضی سنا و ارند مرید را سهر که که سوزنه شد بچینی
 کلا و سوزنده انچه خدا از دلا و نیکی و کما بقدره زنا هستند لیل قدر شامل او سببا آنکه
 سغا و شفا و کرمه بقدر خداست و سببا کارها از زینش بر مرقصا است

عَلَى الدُّنْيَا يَقْبِضُ وَصَفْوَهَا لَكَ مَرْوَجٌ تَبْكِبُهَا كَمَنْ مَلِجَ عَلَيْهَا لِأَنْشَاعِكَ وَشَاهِدُكَ دُنْيَاكَ تَقْبِضُ
 تَبْدِيرًا سَرِيفًا كَرْدَنِ عِبَالِدِ دَرْ نَفَقَه وَتَكْدِيرِ تَبْرَه كَرْدَنِ بَدَنِ وَالْحَاجِجِ تَجَنُّبِ كَرْدَنِ دَرْ شَوَالِ مَنَقَرِ مَا بَدِ مَرُورِ
 رَاسِنِ حَرَضِي بِرَدِنَا بِاسْرَادِ دَرْ نَفَقَه وَصَفَاءِ انْ مَرُورِ اِصْحَاحِ اسْتِ بَه تَبْرَه كَرْدَنِ بَدَنِ سَبَابِ حَضِي كَسْتِ
 دَرْ شَوَالِ بَادِي كَرْدَنِ اَوْ ذَاوِ سَبَابِ عَاجِزِي بِاِفْتِ دِنَا خُودِ بَسْتِي كَرْدَنِ مَسْ خُوَاصِدِ جَاعِظِي بَرْدِي
 وَشَرَفِ وَنَكِيحِ اَمَلِ هَيْجِ نَبَا دَنْدِ بَكْتِ نَاكَاهِ شَكْسْتِه كِه بَاشَدِ بِطَرَفِ اَزْ غَيْبِ مَحَلِ قَبْضِ كَرْدَنِ حَرَضِي
 لَبْرِ قَوْهَا بِعَقْلِ حِينَ مَا رُزُقُوا لَكِنَّمْ رُزُقُوهَا بِالْمَقَادِيرِ لَوْ كَانَ عَنْ نَوْحٍ اَوْ عَنِ مَعْنَاءِ
 ظِلِّ اَلْبُرْءِ اَبَا رِزَاقِ الْعَصَا دَرْ رُزُقَادِنِ وِيَا دِي اَبَا رِزَاقِ جَمْعِ اَوْ وَعَضْفُو كَجَشَكِ مَنَقَرِ
 رُزُقَادِه نَقْدِ نَا اِبْتِهَانِ دِنَا بِه خُودِ اَنْ هِنَا كِه رُزُقَادِه شَدَ لَكِن اِبْتِهَانِ رُزُقَادِه شَدَ دِنَا
 بَانْدَا زِهَا اَكْرَبُوكِ رُزُقَا زِهْرِي بِاَغْلِبِه جُشْنِ بَرْدِنِ كِه بَا زَانِ بَرْدِنَا كَجَشَكَا رُزُقَا كِه دَرْ مَنَقَرِ اَلْهِي شَدَ
 بَا زِ دَرْ عِلْمِ خُدَا دَرْ قِي كَسَانِشِ مِمَّا زِ كَرُوكِ مَا بَقْدِ فِدَرْ بُوَدِ رُزُقِي كِبُوتِ حَرَمِ خُودِ كَرُوكِ بَا
 تَعْبِيرِ شَخْصِيكَ اَزْ كِسْوَا سْتَعْدَا عَارِي بِي وَجُشْنِ طَالِعِ قَصَبِ اَزْ اَفْرَازِنِ
 سُبْحَانَ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالْوَبْرَةَ وَرَازِقِ الْمُتَّقِينَ وَالْحَبْرَةَ لَوْ كَانَ رِزْقُ الْعَالَمِينَ
 مَا نَلَيْتُمْ مِنْ رِزْقِ رَبِّنَا مَدَنُ فِي الْاَسَاسِ نَا فَرْ وِبْرَةَ وَرَبِّ اَكْثَرِ الْوَبْرِ وِبَرِشْمِ شَرُوقِ
 بِهَرِ كَرْدَنِ وَتَجَرِ دُنْيَا فَا نِي كَرْدَنِ مَدِ كَلُوكِ دَرْ بَعْضِ سَبْخِ بِنَا يِ وَالْوَبْرَةَ نَا وِبْرَةَ نَامِ شَخْصِي
 فَرَا بَدِ پَا كَا پَرُورِ دَكَا رِنْدِ كَانِ وِشَرَانِ سَبَابِشْمِ وِرُزُقِ دِهَنْدِ بِهَرِ كَارَانِ وِبِدْ كَارَانِ اَكْرَبُوكِ
 سَبْدِ كَانِ اَزْ شَخْصِي نَبِي اَقْبِي اَزْ رُزُقِ بَرُورِ دَكَا نَا كَلُوكِ مَسْ دَشْمَنْ كِه بِرَهْنَه اسْتَا زَكْوَه دِينِ دَا
 مَجَانِ نَا زَوْ نَفَقَه سَكِينِ كَرُوكِ سَبْخِي وَكُوشِ بُوَدِ سِنَكِ نَشَدِ رُزُقَانِ سَكِ مَعِينِ سَبَابِ اَخْتِلَا
 رُزُقَا رُزُقَانِ نَبِي اَقْبِي دَا بِنَا اَلْهَمَّ مَخْتَلِفًا بَدُورِ فَا حَزَنُ بَدُورِ وَا سَرُورِ
 وَقَدْ بَدَّتِ الْمُلُوكُ بِهَ قُصُورِ فَنَابِقِ الْمُلُوكِ وَالْقُصُورِ اَخْتِلَافِ كُونِه كُونِه شَدَ
 وِرُزُقِ كَرْدَنِ وِطَلِكِ پَا دِشَاهِ مَنَقَرِ مَا بَدِ دِيمِ رُزُقَا دَا كُونَا كُونِي كِه كَرِ مَنَقَرِ دِينِ نِه اَمْدَه
 هَبْتِه نِه شَادِي مَحَقَقَه بِنَا كَرْدِه اَمْدَا وَا دِ شَاهَانِ كُوشِكَا بِرِ نَامَنْدِ پَا دِشَاهَانِ وِنِه كُوشِكَا

س ايام که دم بدم برنگد بگراست تا چشم بهم زنی بپنجه دیکرت در پاس راست که از روی چپ
 در هر نفسی کام هتکی دیکرت نبتی بگردد بر قنار دنیا که بهشت غافلانست و منع و شمنی از
 شما نترک که خو جاها لانت جمع تواند دنیا غرور و لا یبقی لکم فیها شیء و قتل الشا
 بنا اقبیوا فان توابت لذنبا ندمر اغامه بهوش آمد منیر که بدیده فاشد که ادبنا فریب
 دنیا فی عینا ندمر شاد و کار شاد پس بگومر دشمنان را که شاد کنی ما بدینا بهوش آید چه بدرستی
 حادثها دنیا کرد میگردند سر گردون که شوخه است ظاهر بیوشنه بخون خلق باشد دائر
 که خصم تو شد کشته از تو سامنو کین و قدر اهرم بکشد را خر نکو هوش دنیا که هم اقبال
 او مدهو لانت هم از با او مشاور ما هتک الدنيا الطالبا الاعناء و
 لا یلکم ان اقلک شغلک دبانته وان ادبرت شغلته بالفقر شغل مشغول کرد
 از نالت دبانته دیندار شد منیر که ما بد بنشاید بنام جویند خود را مکرر بخجی و او بنشدانند که
 روارد مشغول کند و زاید و پستی سر امکنه بجان طالب دنیا دنی ناک شب و روز جان کینه
 کنه دنیا چه رود تمام ضرر نه نیاز و اندم که کند رو بتو عجبست و منی خطاب بدینا که بوق
 با و شفا و ابد کسب و میو کسب و تلخی ضرر و بکاست دنیا عدمتک با امرک
 لیکرین قراضک ما ذاق خبرک الاذائق الاصبیت علیه شرک عدم سکون دال
 که کردن از دایع مزاره تلخی شد و کفار بسیار مال شد و صبیح بخن از اول دنیا نادعی عدمتک دعا
 منیر که ای دنیا که که کم ترا چه تلخی تو بر بسیار ماها بر چه کردند ساند و تو بچشد خبر ترا چشد مکر
 که رنجی با و شر خود را سر دنیا که کلش ز روی مغنی خارست در دین عقل کرد مرده خوار شد
 که از و کسب غم دارد هر کس که با و کرد توحه خوارست قطع رشتن را ملک بقرض کار الجمل
 نوقل فی الدنيا طوبی بلا ولا ندرک اذا جن لبکها بپیش الی فحیر فکر من صحیح فان من غیر علمه و کم
 من مریض عاشق دهر الی دهر و کفر من قنی یمنی و یصبح امینا و قد نبی الکفانه هو لا بد
 حق و جنان در آمدن و عجز نام و الامن و الامان طابنته النفس و ذوال الخوف من الایح و طویل

در به روی او را در کشت بر کشته مشغول کند

زانما محذوف میسر باشد امید داری ز دنیا زانی دراز و غنی چون در آمد شب که ایامی بی تابم
 پس بیانشد نسته مگر بجای و سپاس خسته زینت و زکاری نارد زکاری و سپاس جو از روی باشد در
 و باشد دنیا مژده یاش و بجهت مریافته شد باشد گفته او و او نداند سر که نسته بخوبی سلسله علی
 وامل تا چند خود فریب علم و عمل اندیشه ان کن که برود باشد نگاه کریبان بود در چنگ حل
 منع اعنای بر مساعدت و زکار و خوفی از وضعاخص و خیار احسن ظنک بالایا
 اد حست و که تخف سو ما پانزیر القدر و سائلک الکتالی فاعترت بها و
 عند صفوا للک ایچدا لکدر مسالمة با کسی صلح کردن منبر ما بد نیکو کردی کان خود را بر نیکو
 چون نیکو شد و نرسید از بدی آنچه مباد و از انقدر صلح کرد ترا بشما پیر و رفیق شکر بان و تر
 شما نوبت و پیر که سر ای پانزده کام خوبتر از کردش هر کام تو ز غم نکشته ز لوده بزهر عامل
 که دست تغدیر ترا بر هم شکنند و در سر پیر منی جمعیکر نکوش ز طایر و زنیالایش
 است و مذکسیکنه غی شیطا و بصو لوشانت یعیب جازمانا ماضی و قالیران
 من غیر اری اللیل تجری کوهکبه و اقاله اعلی انک و له یحیی القطر عنا السماء و
 له شکیف شمنا و القتر فقل للذی تم ص ان زمان ظک ان زمان قدم الکبر عهد
 بقال عهدیه بریب و قطر باران و انکساف کوفن اناب ماه و شمنا اناب و شمنا سماعی و عتر ماه و
 اد می مینر ما بد عیب میکند مگر چند ما نبر که گذشت نهشت مرزا نبر که گذشت هیچ نغمه مینیم
 که مبر و چون دیدن روزا و انکه روز بر ما باز کرد از انده پیش و باز نداشت باران از ما استا و کوفن
 نشد اناب و ماه پس بگو مرانکر را که نکوشتر کرد حادثه ز ما ز استم کوردی ما نرا پس نکوش کن اد مبر
 سر تا چند بد زمانه کوفن ایدل مگذر ز سرفایانه جو ایدل چون نسته شرع غیر فاینت صواب
 باید که ره خطای تو فایدل یعیب لناس کلهم الزمانا و ما نرا ننا عیب سوانا یعیب نمانا
 البینا و لو نظوا الزمان بنا هجانا و لم یالذیب اکل لحم ذیب و باکل بعضنا بعضا عیاننا
 نفسنا و اهدنا جمعا لئلا نسا زک منظر ارباب استا و کصد احسنا رب غنی دنیا و موفوره

لیس که من بعد از آن و آخر دنیا مذکور میگردد و آخر دنیا از کتبها
 قد جمع الدنيا مع الاخر و آخر هر کتبها لیسه الدنيا و الاخر الموقوتین التام
 و آخره انما و فخره بنک و التواضع و کل من ضم النفسه شفاضه خانه حوا و حیازه و حوا
 و حوا بهر زنی کردن از تانی منقول بدیبا جو ایزدیکه دنیا او تمام است نینا و از این نوا
 آخر و دیگری دنیا و نکوهش است از بی مبادا و از آخرت شک و دیگری بجهت نیا از بی خود هر دو
 بجهت جمع کردن دنیا با آخره و دیگری هر دو کرده شد از هر دو ایشان است و از دنیا و نه آخره حقیقی
 از کتب دنیا باشند قوی همه از برای عقبه باشند دارند جماعتی از هر دو نصب همه دیگر از هر دو
 بر باشند نیکتر است بشیر که خیر او و این حدیث است انما یجزي الناس قبران آخرهم
 مکتوبه ظاهره مواجد دنیا مقبوضه تبعه آخره فایده و مواجد دنیا مکتوبه
 لیس که من بعد از آن و واحد از یک کتبها قد جمع الدنيا مع الاخره و واحد من
 ضاع لیس که دنیا و الاخره بمنزله کردن و بتصرف کردن و ضاع الشيء ملک منقرحاً چنانکه
 مذکور است در ام اشارت از یکدیگر حالها را اشارت بر همه اشکار است پس یک دنیا او شک کرده شد است
 مبادا و از آخرت شک و یک است و استوار است نسبت هر دو از این نوا با آخره و یکی بجهت نیا و از شد
 ایشان بجهت جمع کردن دنیا با آخره و یکی از آنها ایشان ضایع است نسبت هر دو از دنیا و نه آخره کشد
 جماعتی بنا نائل کردند که همه عقوبت حاصل همه دیگر از هر دو ضعیف دارند بعضی دیگر از هر دو
 غافل شرح غنی که مشهور است و اینها است که مکرر میگویند و اینها است بلو که
 التفریق بین حق و جرتب حالیه فی العسر و اليسر فلم اذ بعد الدنیر خیر من الغنی و لم اذ بعد
 الکفر شیء من الکفر صوم جمع صوم با مفرد یعنی کشتن و حج بکبریا منصرفا بکبریا منصرفا
 روزگار داشتند حال و تجربه کردم در حال و از از شواری قاضی پس ندیدم بعد از این بهر از
 نوا نگریدند بدیدم بعد از کفر بدتر از درویشی ای بافته از تو نفس تازه شکست زنها که مش
 مکرر از مرتبت باید که نفس خود توانگر باشی با قطع کنی نظر زهر سفله که هست فز

قال صاحب قوت القلوب وینا عن علی عمه ان الله تعالی خلقه مشوبا بنور وعقوبات ففر من
علاقته لفقرا اذا كان مشوبه ان يحسن علیه خلقه ويطبع به به ولا يشكو حاله ويشكر الله تعالی
على فقره ومن علامته الفقرا اذا كان عقوبه ان يسئ علیه خلقه وبعضه منه ربه ويكثر الشكایه
ويستحظ الغضاء وهذا النوع من الفقرا الذم هو عقوبه هو الذي استعاد منه البؤس والسرور
الغزيبا لما لا نما هو فقرا لنفسه بالفقر من الخلال بين منافاه نباشد مشا این قطعه وقطعه که در
تفضیل فقر و غنی خواهی داد ما نشاء بنا انک غنی ولسطر عریض وافتخار مست و غنی
ذلت و انکسار کثیرا مال لیس که عوا و لانی کل ما پاینه غار لان المال لیکر کل
و فی الفقرا المذکره والصفا کذا ان الفقرا لا یحزرن فی کما اذرت بشاریها الفقرا
عوا بضم عین صغار خوار می عفا ر بضم باء منه باید سپارد مال نسبت مراد از عیب و عیب
دو مرتبه باید بابتی برای آنکه مال سپوشاند هر عیب او در فقر مان از و خوار است همچین فقر
از ادانرا خوار و در چنانچه خوار دارد اشامند باده را باده س جبه که عزیز و محترم میباشد
زاست که صاحب روم میباشد و آنها که ندانند ز دنیا بهره پوشته اسپردد و غم میباشد
تذیب بر آنکه در پیشه با خوار می آنچه خاک مله بر مناسک فقره و بجز مناسک
اهل الصغر حتی بنونهم علیها ترا بالذلین المقتارین ذکر خوار بود و مقبره کورستان منبر
انما مکامها اهل مغزنا کورها ایشان برانست خاک خوار می در مسا کورستانها س جبه که بفر
فاته امیخته اند صد که بلا به خود انکسند اند کوزیکه با این قوم فعلق دارد کونا که بران خا
فنا بجنه اند تفضیل فقر که مقصد اهل کالس بر غنی که موی نبض و رول است و لیک
ان الفقرا خیر من العنی وان قلیل المال خیر من الثری لفاؤک مخلوقا عصوا لله
ولم یر مخلوقا عصا الله للفقرا لفاؤک خیر ذلک منبر فاید دلیل تو بر آنکه در دوشی بهتر است
نوا نکی بر آنکه اندک مال بهتر است از بسیار مال دلیل سننا از بدیهه را که نافرمانی کند خدا را برای
و ندید از بدیهه که خدا را نافرمانی کند بر آورد دوشی س جبه ما شوقه عصابه و زخمه و شوق

طبعان هر پس فربه از غنی بهر حال که هست وین نکته بود عدا ایمان همه تنفس طبع
 از هر غری که آنها بنان عارست بره نفع اللذات من نال شگونها من الجرم و
 یفعل الاثم العار یفعل عوامب سوغ فی معنیها لاخبر فی لذت من بعد هانا از لذت
 مزه یافتن و تم بزه مند شد و معنی انجام منبر ما یک فانی میشود مزه یافتن از کسیکه یافت از روی
 از حرام و مینا ند بزه و ننگ چنانند عاقبتها بد در انجام ان نسیب هیچ خیر و لذت نیکه از پس انشائش
 س اکتبته زانرا شر بهر عاقل ناچند کوی گناه و باشی جاهل لذت نفسی باشد و نا و زیاد تا
 رقم گناه بر صفحه دل گویند مرتضی هر صیبا مد با زار کوفه زده بدوش داشته و این بیست خواندی شمر
 انولع و اضماعار و تعریف بعضی از دشمنان و حشر شعاع النار اهو من زکوی العا و
 العاز بدخل امله فی النار و العار فی رجس بیت جار طایوی الحشامه من ق الاطهار و
 العار فی هضم لضعیف ظلم و اقامة الاخبار با لاشرار علی در نورد شد و طایوی الحشامه
 از کرمته ترق در نده شد و طبر بکسر نا جامه کهنه هضم شکستن و اقامه بر پای کردن منبر طاش
 زس از بر نشن ننگ و ننگ در میناورد اهل خود را در اشر ننگ در مرد بنگ شب میکند
 و هشا او کرمته است در نده خاها کهنه و ننگ در شکستن ضعیف است مستکردن بر او و بر پا کردن
 نیکان بسبب ان سر دارند جماعه زد و بشنک و زخون خلا شد پیوسته بر ننگ از غایبه حرم با سنا
 کردند جو که نکرده آمد که از نونک و العار ان یجدی علیک صبیغه منکون عید که
 سهله المقدر و العار فی رجل یجدی العدا و علی الفیر انبکاهن بر الضاری و
 العار انک فی الاقام مقدا و نکوز فی الهیجا من الفزار اعدا منغده رسانند و
 کار نیک و سهل است و مرا از فرایه افاد بر هر یک هاشم و ضاری نیکار کند و تقدیم در پیش
 منبر ما ننگ است که منغده رساند بر تو کاری پس باشد تو اسان مقدا و ننگ در دست که بکرد
 از دشمنان و باشد بر خوبان چون شکر کنند و ننگ است که باشد تو در میان خلا تو مقدم و یا شوی
 کار دار از کرم نیکان س تا که بچال مکر و دشمنان باشد عاقل زده خدا پرستان باشد امر و ز که

از دست تو محاسب کار نماید که بفرزدستان باشی جا صد علی طلب الحلال ولا تنك
نغدوق بالاشرف والتذار لا اهلنا و لضعفك و لئلا نيكو اليك مضاعفا
غذوته ای جعله غذا و اسراف کزانی کاری کردن و بتذاری بفتح اسراف بمال در نفعه و مصیبت
سوی ایندرا ندو مصیبتی ده و او در بعضی فتح بجا مضاضه مضاضه بمعنی قلة ای قلة فاشته من
الاعتنا منیرا مع کن بر حین حلال و مباح که غذا ساز عا ترا بکراف کاری و اسراف در نفعه مگر
مرا هل خود را یا مر ماما خود را یا مگر کینرا که شکوه کند بتوا از سوا ایندرا اندو تنگ دستی و اسراف
حلالا نپدا عیب بدست اسراف کن در آن که بیایدت هر مال که در محل خود صرفه شود سزا
امبال و ظفرنا ابدست ناسف کفونک ثم ذریه شکایتی از افسان مقید ذهب الرخا
المفتدک بغیا لیه و المنکر من کل امر منکر و تفتت خلفه تر بعضی امر بعضی
لیدفع معوق عن موق سلكوا بعتابا لظریق قاصحوا متکبرین عن الطریق الا کبری
افتدا پیروی کردن و فاعال بکیر جمع فعل و الا نکار تغییر المنکر و الخلف بالستون لفرن بعدا لفرن
نبااه کردن و سلكوا ذاه سین از اول و بیبانا لظریق بعضی لبااه و تشدید لبااه هی الطریق الصغار الیه
نیشیب من الحماة و طریقی راه و تنکب بیکوشلا مقصدا رفتندا نمرذان که افتدا کرده میشد بغیلتا
ایشان توان تغییر کنندگان هر کار بد را و فاند من و منبان کرده می بخدا از ایشان که مبادا ایند بعضی
ایشان بعضی را نادمع کند تبااه کرده از نبااه کرده رفتندا ایشان در خرده راه پر کشند بیکوشلا
از راه بزرگتر می رفتند جماعتی که و انا بودند در علم نظر و اقف و بیبانا امر و ذاز انقوم اثر بانی
کونا که جناب موع دنیا بودند اظها رسیدند و بکال و بیبانا انشها هر مکن و ال
و لا خیر فی الشکوی الی غیر منک و لا بد من شکوی ما ذال من کن صبر الکران البحر
ما و و باقی علی چنانند خوب بالدهر الکران الکران الکران الکران و ان الکران
علیه من الکران نقوی بزین فروردین با اول و حوت تا هر و چنان جمع او منیرا بدست خبر
در کله کردن بغیر نالند هم در دو و نسیب خیر از شکوه چی باشد صبر یا غیبی که در و بشی باشد

در کار کردن و بیبانا و بیکوشلا و بیکوشلا و بیکوشلا

شود برای او توانگری و آنکه توانگری تر سینه شود برای او از دوشی سر امروز کسی نیست
 که در دوزخ دارد یا فیض تمام از دل مرده داند هر دل که صفا و نور او بیشتر است از اهل
 زمان همیشه کردی دارد سنا پس کسی که در مقام صبر با قلوبی تشبیه خلق کثیر را
 مَسَاكُ اِذَا زَيْدٌ شَرَّ اِذَا كَبَّرَ اَكْبَمَا هُوَ اَلْمَسَاكُ مَا يَزَالُ الصَّلَاةُ وَالْكَفَرُ اَلْآنَ يَنْقَبُ
 الْمَسَاكُ بِزَادٍ طَبِيبَةٌ عَلَى التَّحْوِ وَالْحَرَّ اَصْطَبَارًا اَعْلَى الْقِيَرِ مَسَاكُ مَسَاكُ وَصَلَاةُ سُنَّةُ
 كِه بَرَان بُو خُو شَرَّ سَابِنْدُو مَهْر بَكِير سُنَّة بَرَكِه بَان مَسَاكُ سَابِنْدُو فَتَخُو زِي كَرُون وَ سَمُو سُون وَ
 اَلْاَصْطَبَارُ اَلْقَبْرِ اَصْطَبَارًا مَفْعُولٌ بِهِ نَزْدًا مَقْدَمٌ مَبْعُوثٌ بِاِقْتِرَافِ زِي كَرُون شُو فَا وَ اَصْطَبَارُ فَرِي كُنْدُ
 صَبْرٌ كَوْبَا اَوْ مَسَاكُ رَشَادُ وَ سُنَّةُ ذِي رُو زِي كِه بَان مَسَاكُ سَابِنْدُو بَرَا اِي اَنَكِه خَرُو دِه كَرُو دِه مَسَاكُ
 مِي كُنْدُ بُو خُو شَرَّ خُو دُو رَا بَر سُون وَ اَزَادِه اَفْرِي ن مِي كُنْدُ صَبْرًا بِر مَشَاهِدِه شَرَس رِنْدِي كِه بَرُو كُو ي كَرُم اَز كِه
 وَ مَهْ وَ رَفْتِه كُنْدُ صَبْرًا فَرَا قِد بَكِيرِه چُون مَسَاكُ كِه هَز چِنْدُ بِنَائِي اَوْ رَا بُو شَكِه دِه دِ پَشْتَر بَا شَد
 بِه نَبِي نَبِي اَنْبِيَا وَ بَحْتِنِ جَسْنِ اِحْتِلَاطِ اَز بَد بِنَا كَر اَن بَه شُو اَلْيَطْلُقْنِي وَ اَن يَكْبُرُوا
 بَعْدَ الدَّعَا اَعْلَى مَبْرُ وَا ن بَمُخَوْنِي وَ اَلْمَجَالِسِ وَ اَهْر وَ اَز كَشْتِ عَنْهُمْ غَايِبًا اَكْتَسُو اَز كَر
 ذَا اَشَارَه نَبْرَاحِ وَ هَشَا شَه كَشَادِه رُو وَ خُو شَرَّ طَبِيبٌ شَد اَز رَابِعِ وَ طَلَقَه كَشَادِه رُو كَشَد وَ مَع عَطَا اَد
 اَز قَالَتْ مَبْعُوثًا مِي خُو اَم بِنَهْرَاحِ اَن كِه كَشَادِه رُو بَا شَد اَشَان بَرَا اِي كَشَادِه رُو بُو مَن وَ اَن كِه بِيَا كُنْدُ اَشَان
 بَعْدَ اَز مَن مَغَابِرُ كُو دَمَرِ اَن كِه عَطَا دِه نَزَادِ رَجِي مَهَادُ وَ سُو خُو وَا كَر بَا شَم اَز اَشَان غَايِبِ نَبُو كُنْدُ بَاد مَن
 مَن مَر كَر كِه كُنْدُ قَصْدِ بَر شَا خُو شَرَّ چُون فَاضَلِه رُو زِي بَر شَا خُو شَرَّ بَا بَدِي كِه چِه كَل حَرَمِ وَ خُدَان بَا شِي
 چُون مَهْم كَشِي نَنَادِ اَن خُو شَرَّ حَكَا اَبْتَرُ كُو نَبِي خَضْرَا مَبْرُ مَخُو رُو اَسْتَحْوَا ن خَرَا بِلَا مَبَا اَعْلَى سَلَا
 كَفْتُ هَذَا خَرَجَ اِلَى الرَّابِعَةِ وَ اَمَامِ زَاغِبٍ رَحْمَا ضَرَا كُو نَبِي مَر كَرُو مَر تَضَى اَهْدُ وَ كَفْتُ اَن اِحْتِلَافِ اَعْلَى اَمْرِي
 اَقْتَمُو فِي التَّمَسِّ وَ اَصْرِي بُو اَظْلَه اَلْحَدِ وَ خُفِي لَطِيفَةً اَن كِه نَابِمُ دُرْغَا اَلْعَيْبِ اَسِيْدُ مَثَالِي حَكَا اَكْرَاطِلُ بَدِي نَسْتِ
 زَا كَرُو دِه اَبُو اَسْتَكِه دُرْغَا اَلشَّهَادَةِ هَم حَبْرِ ظَلِ اَوْ رَا فِجِ شُو وَ خَافِظُ اَسْمَعِلُ كُو بَدِي نَبِي مَبْرُ مَخُو
 اَمْدُ كَفْتُ دَعَا كَر كِه خُدَا مَر اَبُو شَرَّ اَبُو مَحْضَرُ فَرِي اَز اَلجَنَّةِ لَا يَدْخُلُهَا عَجُو زِي نِ اَن زِي نِ بَا زَكَشْتِ

مَكْرَب

و میگردد فرمود او را بگویند نهان بدخلها وهی عجوزان افستم بقول انا انشانا هن انشاء
 مجملنا هن انکارا غیرا الایه ترخیصی تجبیل فی و سنا حقیقه ثار و سنا انکه هر درو که
 کشت یکدشمن یکسبا علیک باخوان الصغاء فانهم عماد اذا استنجدتهم وظهور
 و ما یکثیرا لک فخل و صاحب وان عدوا واحدا لکثیر العاد الا بنیه المرفعه استیجاد
 باری خواستن و خیل بکبر و دست در بعضی نسخ بجای مصراع اول فکثر من الاخوان ما استطعت
 اتمم و تکرر سبیا کو اینک و اصل استطعت استطعت تا محذوف شده و استطاع بسطیح شایسته
 فرا که برادران صفار چه بدرستیکه ایشان ستونها اند چون پارچه ها از ایشان و پشته ها اند
 بیست سبیا هر در دست پار و بستی که یکدشمن هزار سبیا است و اما که برای دوستان در
 است پیوسته شاخ عمر بر خود دار است هر چند ترا در اوله و نفس پادشاه صد و دست کند
 و دشمنی سبیا است خطاب بشخصیکه از خلیفه خیر عاقل بود و در کشتی نشو و باطل بنام
 ما نیک خبر و لا میر بعد که فضبت منک لبانا فی و وظاری فان بیعت فلا نجر لک
 وان هالکت فذموا الی النار الموعده الطعام وقد ناداهلهم بهر میرا و منه قولهم فاعند خور
 لایمیر و لبانه بضم کو و طر خاجه میبزم سبیا نیست تو هیچ خبر و هیچ فاشه که شمرده شو که برای آن بکدام
 من از تو خاجه ها و ما خود بینا که زمانی بر این داشته نمیشود برای بزرگوار و اگر هلاک شو پس زنی نکو
 باش من ایکشته زر و کرمی مظهر حق هر روز ترا فتح دیگر خواهد بود شخصی که از وضع مردم
 و ندید من برو خاستن جو خطاب بیکدی از زولنج که زبانه نما از حضرت کشاکش قد
 در باری بقطعه و حجاز هاده الی کم زکوز العذی فی کل لیله لیا الاملیر القطع و الحجاز
 و یبذل ان لذهر فیه کفایه لینه یو ذاب الی کبر فانتظر الدهر تملیه افروختن اشرف بیعت
 و قطعه رحم بوی و در بیاشم فعل معنی اتمل و ذات مؤنث و وقال الامام لما کان الاحوال واضع فی البین
 مثل لها ذات البین کما ان الاملیر لکان مضمرا فی الصدق قبلها ذات الصدق میبزم تا چند
 در هر شب چراغی افروختن رحم برید و در شد مهله ده بدرستیکه در درو و کفایت برآ

جدا کردن احوال که در میان چشم دارد و کار داس تا چند نفر طرفه را نگیرد و زجهل
 که بود از من خود داس چون خوی نام داشت انگیز فراق فارغ بنشین که کار خو نخواهد کرد نصرت
 سهرخ جان ز غبطه طاعتی و فاف و فقله افح من كان له قوصح باكل منها
 كل يوم مرة موصح طرفه خا مینما رشت کسیکه منت مرا و اطرفه خوا که خود هر روز از آن
 حقیکه ز شوق و بطاعت دارند و ز نور و ضغاد ل بضاعة دارند مانند ما شاگرد فارغ باشند
 سهرخ صفة فاف ضاعه دارند ارشاد نصرت لو یکب حلالا که مودر بعلو مرتب است در حلال
 و مال کذا کذا العبد ان احببت ان یصحح حرا و افطع الامال من مال بنی ادم طرا لا تفلنا
 تکبیر مقصد الناس ادر انت استغنی عن غیرک اعلى الناس قد کذب نجه شد اول
 و اطاعت و ضاعه کون و ادوی اصل بفضل از ازا و این فاسته بابا فعال از مینویس
 متصرف رجه شورجه شد بند اگر دست مبداری که کوی اذاد و پیرا بندها از قال پیرا دم هر کو
 این کبیر مینماید در چاهان مود کردن خوار دارند تراست و غلام که بینا از باشی ز غبر خود
 تر مره بقدرت کرضی قد مقام طاعت شد اخر ان خلقا مینماید بکار بر کاهیکه طبع تراد تواند کرد
 از صفت تو گوش استا کرد بر تر غیب نفس پیرهن کاری که منتهیست بر ضا باری از اسم کور
 و ابصر حاصدا نکت علی لفریط فی زمن البذر و فان یوم البعث زاد سوا لثی ترو
 حتم القيمة الخیر تقریب نصیر کردن و الرمن الزمان و بند و تخم در زمین نکند و آن ژاندر ژاد توشه
 زود توشه بر گرفتن مینماید چون تو ز اذاعت نکوی و پیچید در و کند زایشما شو بر نصیر در زمانم کشن
 برای روز برانگیزی توشه غیر نفوی که بر کبری زانا روز قیامت و برانگیزن سر ابد و شک است از باعث
 تا که کند عمر تو در بیکاری چون عمل اب زهنا ستره کرافل و لی تخم سفاد کادی اظها
 زهر بر طفلان پدید که از سها مخرج در شجر اخند زردک مان تا وقت بی
 کافا وقت للاطفال الصغیر فذات الدیم من کان یکلهم و الثابایق و الا
 و الخضر ملو اوخ کردن و طفل کوند و کقول پذیرفتن از اول و التفر و الخضر صدان مینماید

نیز

مکنم اوخ در چیزیکه مصیبت سینه شوم بان چنانچه اوخ کم بر اطفالان در خورد بچینه مرد پندشان
انکس که بگو که بی پذیرفتن ایشان از حوادث در سفرها و در حضر هر کس که چهره طفل اشک من
کشتیم در گوشه محنت پیوسته مقیم در منظر دیدگانشینان بکدم جز که به زارش بنویس
ندیم تخویف نفس از شب بقیه او و بجان غیب الشب عنوا المبه و هو نارنج الیکر و بیاض
مشعرک ثم انت علی الایث فاذا رايت الشب عم الی اسراف الحد الخد عنوان سونا پر و الکناد
غریبا لو فت و بیاض سفید و شعر مو و عموها و اوارشید و الحد مفعول ان مقدمه مضمرا سفید شد
موسر نامرکت و اوانارنج بزرگی سفید و موم و مومک و مومک بیس و بریانی بیس چو چینی سفید شدن
سورا که فواکرنه استنیرا پس لازم باشد جدا جدا سس بود که شو موی سر و در سفید از
عمر خویش کن قطع امهد یا بان چو هر که باشد مکت از بیجا که نماید جاوید مضر حضر
کنتا کسوا لیاظری و کنتا علیک الناظر من شاء بعدک فلیمت فعلک کنت اخاذر سوا
شها و ناظر شها چشم که من مک در ان نماید و محاذر کون مضمرا بود و شها شها چشم من این
بر تو سباهه چشم هر که خواهد بعد از تو پس کو میر بین بر تو بود من که خدر میگردم رفتی و نماند
دانو بصیر مردم نشینند در آنخانه دیگر امر و که چون کین نهاد خاک عیب که کم بغیر
یا از آنکه تعزیر نه دفع مراد و فرست و نافع حر و استنباق بغیر نئی قوم بر آه من الصبر
و نه الصبر شها امر من الصبر بغیر لغزنی تم میخوشانید و شیخ المغزنی و اخر من الجور
نقریه بصیر فرمودن و براهه بزار شد و الصبر بکنر الباء الداء المر المعروف لا لشکر الانی خبر
الشعر و شان کار و حر و حراره کم شد و جراثش و غوم بلا از ضمیر جمع با فاعله و او مجرد علامه جمع شد
و استروا النجوم الذی ظلوا میصرا امر بصیر کند قومی که بزار استند از صبر و در صبر چیزها سنج و از
غز دهند پس میکند برای کار خود و پیمان از داده در کمر از اشک هر که عشان بدش لحیان
او را بسجین بنوا باز آورد شوند چه اشک و نصیحتی باد و ان اش از بن باد فزون کشت و عمر و حکا
هجره مضطقی از مکه عدا و حسید ناظره خا بنو ارف بوقا و سکینه و کت بنفیس خبر

مَرَقَطَاءَ الْجَنَّةِ وَرَظَافَ الْبَيْتِ الْعَتِيقِ وَالْحَجْرَ رَسُوَالِ الْخَلْقِ اذْكَرُوا بِهِ فِجَاهَ
 ذُو الطُّوَلِ الْبَكْرِ بِمِرَالِكِرٍ وَتَبَارَاجِهِمْ مَتَى تَبَشَّرُوْنِي وَقَدْ وَجَّهْتُ نَفْسِي عَلَى الْفُلَانِ
 الْاَسْ وَتَابَهُ نَكَاهُ اشْنِ اَزْ ثَانِي وَحَصَا سَكْرِيْزِهِ وَطَوْبُ طَوَافِ كَرْدِ دَامَدُ وَالْبَيْتِ الْعَتِيقِ الْكَبِيْهِ
 لَعْدَمِهَا اَوْ لَعْنَتِهَا مِنْ الضَّرْبِ اَوْ لِنَفَاسَتِهَا وَحَجْرَ الْكَبِيْهِ بِكِبْرِ اَحْمَا مَحُو الْخَطِيْمِ الْمَذَارِ بِالْبَيْتِ غَلَبِ
 الشَّمَالِ وَتَكَرَّرَ اَدْبَتَهُ بِكَ كَرْدِ اَزْ اَوَّلِ وَتَجَبُّرَهُ هَانِدُ وَطَوَّلِ نَفْعِ سَيَكُوْنِي مِرَاغَاهُ دِيدُو تَبَشَّرَ اَكْتَدُ كَرْدُ
 اَزْ اَوَّلِ وَتَوَطَّنِ رُطْنِ كَرْدِ وَتَكَرَّرَ اَدْبَتَهُ نَاظِرِ بَابِهِ وَاذْ بِمِكْرِيْكَ الَّذِي كَفَرُوْا بِالنَّبِيِّ اَوْ يَقْبَلُوْكَ اَوْ يَخْرُجُوْكَ
 يَمَكُوْنِي وَتَمَكُوْرَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ خَيْرٌ لِّمَا كَرْدِ مِيْهَرِ اَنْكَاهُ دَاشْتَمِ بِنَفْسِ خُوْ يَهْتَرِ كِبَرِ اَكْتَدُ بِسَاسِ سَنَكِ رَتْبِ
 دَاوْ كَسِبَكَ طَوَّافُ كَرْدِ بَكْبِيْهِ حَجْرِ سُوْ خَدَا خَلِيقِ چُوْ اَنْدِشْتَهُ بِكَ كَرْدِ نَدَا كَفَرَانِ بَادِ بِرِ هَانِدُ اَوْ اَحْدَا
 سَيَكُوْنِي بَرْدِ كُوْ اَزْ اَنْدِشْتَهُ بِكَ اَشَانِ وَشَبَّ كُنَا شْتَمِ كَهْ مَبْدَمِ اَشَارِ اَكْتَدُ كِبَرِ اَكْتَدُ مِيْ كَتَدُ مِرَاوْ جَهَنَّمَ
 وَطَنْ كَرْدِ نَفْسِ مِنْ بَرَكَشْتِ اَوْ دَسْتِكِرِ كَرْدِ غَيْرِ اَزْ تُوْنَدِ بِدِ چَشْتِ مِنْ بَارْدِ يَكِرِ جَزْ عَشُوْ رَحْتِ نَبَسْتِ مِرَا كَرْدِ
 نَامِ تُوْرِمِ كَهْ جَا خُوْ نَا زَهْ كَتَمِ نَابِيْشِ رَحْتِ نَدَا شُوْدِ يَارْدِ يَكِرِ حَا كَبَرِ چُوْنِ بِنَفْسِ اَزْ شَرِكَا نَمَكِ نَا اَمْنِدِ
 وَبِيْضِ اَزْ مَرْدِ مَدِيْنِهِ مَسْلَمَانِ شَدْدِ وَبَا نَحْشِ بِنَفْسِ كَرْدِ نَدَا عَشِيْرَةَ تَلَكِ رُوْلِ حَقِيْقَتِهِ مَنَلِ اَلْخَضْرِ سِيْدِ اَشْدِ
 وَ مَسْلَمَانِ اَزْ اَمْرِ مَرْمُوْ كَهْ بِنَدِيْجِ اَزْ مَكِهِ مَبْدُ رَقْتَدِ وِدْرِ سَا چِهَارِ دِهْمِ اَزْ بِنُوْةِ خُوْ اَشْتِ كَهْ هَجْرَةَ فَوَا بَدِ
 فَرِيْشِ بَرِ اَمِيْنِغِيْ اَطْلَاعِ بَا فَنَدِ وِدْرِ دَا اَلْتَدِ جَمْعِ شَدْدِ وِبَرِ اَلْخَضْرِ مِثَاوْرَةَ كَرْدِ نَدِ دَا هَمْرِ اَنْ اَمْرِ
 بَا هَتْ كَهْ اَزْ هَرِ قَبِيْلِهِ جُوْ اَطْلَاوْ اَزْ اَبْتَشِيْرِيْ نَزْدِ خُوْ اَوْ دَرِ قَبَا بِلِ مَنْفَرِقِ شُوْدِ وِ چُوْنِ مِيْوَ عِنْدِ مَنَافِ
 فَوْقِ مَقَابِلِهِ وَ مَقَابِلِهِ بَا جَمْعِ قَبَا بِلِ نَدَا رِنْدِ بِيْهَرِ رَا ضِيْ شُوْنَدِ بِبِنَفْسِ اَزْ بِنَصُوْ وَا فَنَشْدِ وِ شَبَّ عَلِيْ
 خُوْ اَبَا هَمْرِ خُوْ خَبِيْبَا وَ جَا خُوْ اَبِ خُوْ بَرِ اَلْاَمِيْ اَوْ اَفْ كَتَدِ وِ خُوْ اَبَا اَبُوْ يَكِرِ اَزْ مَكِهِ بِرِ اَمْدِ بِنَفْسِ اَوْ دَرِ رَفْتِ
 بِدِ نَخَانِ بِبِنَفْسِ جَمْعِ شَدْدِ وِدْرِ دَا اَشْتَمَكِ نَامِدَادِ هُوْ نَمُوْدُ بَا مَضَاعِرِيْةِ خُوْ عَطَا مِ نَمَا بِنْدِ وِ چُوْنِ
 عَلِيْ بِرِ خُوْ اَشْتَمَكِ مَجْدِ كَجَا سْتِ مَرْمُوْ مَبْدَمِ اَوْ اَزْ اَبْ كَدَا شَدْدِ وَاوْ عَقِبِ اَلْخَضْرِ بِرِ فَنَشْدِ وِ قَبِيْلِهِ وَا بِنِ اَبْرِ
 دَدَا هَمْ بَابِهِ وِمَنْ لِنَاسِ مِنْ نِيْشِيْ نَفْسِهِ اَبْنَاءُ مَرْضَا اللّٰهِ اَهْ دَرِ شَانِ مَرِيْضُوْ نَا زَلْ شَدْدِ وَا مَامِ غَزَا لِدْرَا
 كُوْ يَكِرِ مَدَا شَبَّ خَضْرَا وِ حِيْ كَرْدِ مِيْجَرِ شَبْلِ وَ مَسْ كَا شَبْلِ كَهْ شَا رَا اِبْرَادِ يَكِرِ سَا حَتَمِ وِعْمَرِ يَكِرِ دَا اَزْ تَرَكَمِ

۲۱۹

سویا

کدام از شما برادر خود را بطول عمر اختیار میکند هر یک عمر دوازده برای خود خواستند خدا
 گفت چرا چنان نکردید که علی بن ابی طالب کرد او را برادر محمد ساختم و جا خود فلک او کرد و بجای او
 خبید شما هر دو بزیند و بد و او را از دشمنان نگاهدارید و بیامدند و جبرئیل بر سر او باستان
 و مپکا شل بر با او و جبرئیل منبکفت نجیح ای پسر ابیطالب خدا با ملائکه خود بتو مباحثه می کند
 و بابت رسول الله فی الغار امننا متونی و حفظ الاله و بی ستر افام ثلثا ثم زمت
 فلا تص فلا یض یفرین الحصف ایما یفری اردن به نصر الالمتبئلا واضمیر حی او شد
 قری غار در کوه و مراد غار ثور که نزد مکه معظمه است فقال الشجاع متوا و متوی جدا و ستر بکسر
 برده و ثلثا ای ثلث لبا لدم مها کردن و فلو ص شرفاده جوا و فلا تص جمع او و مراد شتران که پیغمبر
 شخصی کا فراز نبی نل سپس و وعده کرد که بعد از سه شب بغار ثور برود و بوعده وفا کرد و التبتل الانظا
 عز الدنیا الی الله و توسل بدین را با این کردن میفرماید شب گذاشت پیغمبر خدا در غار ثور با من
 نگاه داشته و در نگاه داشت خدا و در زیر زمین شامه شب پس مها کرده شد شتران ماده و جوی شتر
 که میبردند سنگریزه زاهر کجا که میبردند خواستم بان پار بگردن خدا به بریده شدن از دنیا و دل
 زارم این معنی را تا با این نهاده شوم در کور خود ش چون خم ز شراب شوقا و میجو شم و زجام فنا
 می بقا منوشم جانم سپریلاست در راه خدا ناهست کی درین من منکوشم عبد الله بن ابی بکر
 مرگ جاد بود چون شب تار پاک میشد بغار نزد پیغمبر میبرد و خبر را خبرش باستان منبکفت پیغمبر
 از صبح باز میگردید و چنان مینمود که شب ر مکه بود و غامرین فیه از اد کرده ابو بکر کوشندگان
 میچرا بند و شبها برای پیغمبر ابو بکر شپس در میان شامه و جفنی کبوتر بر دغا ر بیضه نهاده
 و عنکبوت بر گردان خانه بافت و دشمنان که حاضر رسالت میباشند بحوالی غار آمدند و جوی
 کبوتر خانه عنکبوت بد با زکشتند و احترام کبوتر در حرم و نهی از قتل عنکبوت سبب بر است
 یا سامه بن زید اعی و قتل و در احد بنو فوج کاکبر لسانی تا باینجا خاگا الا
 الذی فی الکف بشاره و صا ما ابیض مثل لها برت و الر حریضه مع حیانم

فاطم تا تر سَطَعُ مِنْ بَضْرَاءِ الثَّارِ اِنَا اِنَا سُرْدِيْنَا صَادِقُ اِنَا عَلِيٌّ الْحَرِيصُ لَصَبًا
 ثَارًا ذَبْرًا بِنَقْدِيْمٍ بِلَهٍ مَوْحِدَةٍ تَعْنِي بِرَبِّهَا بِاِبْنِ قَدِيْمٍ نَاءِ مَشَاءَةٍ بِمَعْنَى هَدَاكَ كَرْدُوْنَ وَمِنْهَا يَلُوْدُوْ
 رَا حَهُ كَفَّ سَنًا بِاِتْرَازٍ بِنَقْدِيْمٍ بَاءِ مَوْحِدَةٍ بِاِمْتِثَالِهَا وَالْبَاءُ تَرَا لَتَسْفِ الْفَاعِلُ وَسَطْوَعٌ دَرِخْشِدِيْن
 اَتْرَارًا تَالَتْ وَبَضْرَاءُ بَكِيْرٌ زِدُوْنَ مَبْعَرًا نَابِيْمٌ مَن كَمِثِيْمٌ دُوْفِيْنَا مَا حَكَمَ كُنْدًا مَكَرَانَ شَيْخٌ كَمِثِيْمٌ
 اَسْتَبْرَدَ بِاَهْلَاكَ كُنْدًا وَبَغِيْرَتَرْدَ سَعْدًا تَنْدَلُوْدُوْكَ دَرِخْشِدِيْمٌ كَرْدِيْمٌ كُنْدًا بِاَمْنَتِ تَنْغِيْمِيْمٌ
 بَرْدَهْ كَمِثِيْمٌ دَرِخْشِدِيْمٌ اَزْدُوْ اَوَّاشٌ بَدْرَسْتِيْمٌ نَامَرُ جَدِيْمٌ كَمِثِيْمٌ دَرِخْشِدِيْمٌ بَدْرَسْتِيْمٌ كَمِثِيْمٌ نَابَرُكَ اَزْدُوْ
 صَابِرَانِيْمٌ سَرِيْمٌ كَمِثِيْمٌ كَزْدُوْ اَزْدُوْشُوْ وَبِرُوْا وَاَشُوْ جِهَادُوْشُوْ جَوِيْرُقٌ بِهَرِطَرُفِيْمٌ تَنْدَلُوْ
 وَرَغَايَهْ تَنْخَبِيْمٌ لَشَيْخِيْمٌ اَهْرَجُوْ اَسْمَاعِيْمٌ بَرْدُوْ اَوَّاشُوْ اَسْمَاعِيْمٌ اَنْ تَقِيْمٌ اَلْحَكِيْمَةُ كَمِثِيْمٌ
 فَابْتَدَأَ كَمَا كَلَّمَ اللهُ بِاِحْيَاوِ فَعَمِيْمِيْمٌ اَرَقَا سُرْمَا سُرْمَا تَقْدِيْمِيْمٌ اَلنَّارُ فَدَخَضِبُ السُّيْفَةُ اِنَا
 اَطَمَ عَمَضًا بِمَقْدَارِ تَحْكِيْمِ خَاكِهِ كَرْدَانِيْمٌ وَتَحَا اَللّٰهُ لِيْ لَعْنَةُ عَرَقِ كَزْدُوْشُوْ تَبْرَاوِيْمٌ كَمِثِيْمٌ بَرَاوِيْمٌ
 وَابْتَدَأَ سُرْمَا كَرْدُوْشُوْ اَلنَّارُ اَلجَوْهَرِيْمٌ بِقَالَ مَا اَكْتَلْتَ غَمَضًا وَغَمَضًا بِالضَّمِّ اِيْمَانُ عَمَضُ اَلْاَسَاسُ اَلنَّارُ
 غَمَضًا وَغَمَضًا اَلْبَيْضُ مَفْعُوْلٌ بِغَمَضٍ بِحَبِّ شَاوِيْمٌ هَذَا اَوَّاشُوْ اَسْمَاعِيْمٌ
 مَحْنُ بِنُوْ اَلْحَرِيْمِيْمٌ بِاَسْفَرِيْمٌ حَرِيْمِيْمٌ اَوَّاشُوْ اَسْمَاعِيْمٌ مَحْنُ كَزْدُوْشُوْ رَفِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ
 اَوَّاشُوْ وَحَبْرًا لَكَمِيْمٌ بِرُكَارِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَزْدُوْ دَرِغَمٌ وَبَدُوْشُوْ رَفِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ مَن بَرْدُوْشُوْ
 حَرِيْمٌ بِاَسْمَاعِيْمٌ اَوَّاشُوْ حَرِيْمِيْمٌ اَبْلَهْ دَرُوْا قَعِ شُوْ جَدِيْمٌ نَابَرُكَ اَزْدُوْشُوْ اَسْمَاعِيْمٌ
 بِشَابَرُ وَاَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَوَّاشُوْ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ
 اَزْدُوْشُوْ مَن جِهَادُوْشُوْ دَرِغَمٌ حَصْمٌ حَوْشُوْ نَهَادُوْشُوْ جَوَابُ حَرِيْمٌ سَلُوْشُوْ
 اَزْدُوْشُوْ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ
 حَرِيْمٌ بِهَرِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ
 جَوَابُ بَكِيْرٌ دَرِيْمِيْمٌ وَغَدَا جَعِ غَادَرُ خَطَابُ ظَرْفَانُ مَن حَرِيْمِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ
 اِنَا اَلْحَرِيْمِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ اَسْمَاعِيْمٌ

کند

کلب غایب کن به المنظر فی اصطلاح المحدثه الاسد فقال من المؤمنین انا الذی سمی
 امیراً لان امه فاطمه بنت اسد لما ولدته وایوطالب غایب سمته اسدا باسم ایها فلما قدم ابوطالب
 که هذا الاسم فسماه علیا وضم غام شبر و اجعه بيشه فسوی تواند از وجل اعل الذاعین ای ضمها
 وقصر من کردن وغاب بيشه شبر و قال لم یزنی کان الفیاس ان یفوسمته حتی یكون فی الصلة ما
 یعول الموصولکته لما کان الفصد الاخبار عریفه وکانا الاخر هو الاول لم یبال بره الضمیر علی
 الاول وجل کلام علی المعنی لانه من الالباس در بعضی نسخ بجای کره صبیح مخفی بنویسند که
 بنویسند نسبت منقرضا من انکم که نام نهاد مرا در من حد شبر بيشه او شبر تواند از نوی
 دوارش سخت بر کردن چون شبر نیشها ناخوش و بد اس چون نسبت مرا غیر شجاعه بيشه هر که
 زهیکر اندیشه در معرکه چون کردن دشمن شکم شبرم که شکار میکنم در بيشه حکایت که
 حافظ اسمعیل گوید مر حبا دردی داشت کاهنه با او میگفت بانوی فی خاف علیک بحلا بيشه
 فی الحرح جلدت فان سمعت لك فلا تبادر و یومر قضی این جزئی با کرد موجب برسد بمنزله است باز
 کرد پس جنبه جاهلیته مانع او شد و کشته گشت و تنها کلام مشعر است بر آنکه خضرة مرغی نیز
 بر این معنی مطلع بود اکبلکم بالسنف کبل الشندرة اخبرکم صبرنا بيشه الففره
 و انک الفرن بیفای جریم اخبر بالسنف ذفاری الکرم صن غلام واحد جزوی و
 من بيشه الخوی بيشه صغره اقل منهم سبعة عشر فکلهم اهل فسوق و جرم
 کبل بی بودن از ثانی و فی الصحا قول علی اکلیکم بالسنف کبل الشندریه يقال هو کمال صنم و قال
 التفرک بيشه صحیح مسلم له اقل الاعضاء فتلوا سغا و قبلها العجالت ای اقلهم عاجلا و قبلها شجر
 قویه فعل منه التل و التل و ابا نه جدا کردن و فقر بکبر و امه بيشه و فاع زمین هو انزم و جزو الشبا
 العلم الذی پاکله فقال ترکوهم جزا با الحریک انا اقلوهم و قال الاصمعیل الواحد جذره و الخرد کبر
 الخار و تشد بالواو الغلام اذا اشند و قوی صغره جمع صنغرا از صغار و صغیر جمع قال بر آنکه
 مراد از من جمع استنچه من بر مفرد و مشق و مجموع مذکر و مونث اطلاق مشق و مشق و مشق و مشق از

خداورد مصراع سابع اشعار شما بانکه حضرت ناظم عم از روی کشف الهام با با اعلام متبدلانام
 میدانسته که عدم مقبولان و از هفت نایده خواهد بود و در بعضی نسخ بجای ایلکم بالتبت و
 بهم بالتضاع و بجای مصرع اربع صد کاشفی من رؤس الکفره و در پنجمه مصرع خامس نیست
 میفرماییم شما را بشیر پیوسته پیمانہ سنده مینم شمار از ذلی که حیدر میکند مهره پشت و از
 یکدیگر و میکند همس جری را بر زمین همس و اکتفه مینم بشیر کردنها کافرا از ذر غلام
 بزرگوار قوی جینکه میکند اند حق را بر خیزند خوار مینکم از ایشان هفت نایده چه ایشان اهل
 و بدکارانند کس و فتن که من بر صفت شهن بر نه پاد همه را و زود کردن بنم جو غنیم کم
 جامه دشمن بر خون هر جا که رسم تیغ چه سوس بنم و خبر نایسرت چیر و در عو شجا
 و کس و کس فذ عک جبر لے پاسر شاکی السلاح بطل مغامر اقا للیوث اقبلت تبادروا
 عن صوا الحاجر ان تلغانه فبه شو حاضر مغامرة خوشتر یاد رجنک سخت افکنند و الحجر بالفتح ما
 لوالقریه ومنه محاجر اقبال الیمن و هی الا حاکان لکل واحد منهم حمی لا برعاه غیره و طغان کبر
 نیز زدن بجو و خبر نایسرت جزا و توفیق فادر نیا و تقسالت با نزال تکافر انا علی
 هانیر العساکر انا الذی اضربکم و ناصب الیه حق و له مهاجر اضربکم بالتبیت
 فی المصاعیر اجوب بالظفر و ضرب طاهر مع انبر عتی و السراج لزا هر حتی
 ندینو المصلی الفادر ضرب بعلام ضار مرما هر نمده و هر م کز بر ایندیز و شکست و عسکر
 لشکر و لام بمعنی لا مثل فی وجهت بجو للذی نظر التما و هجره فحدا از خانه و سراج چراغ و هو
 روشن شد چراغ از نالت الماهر الحذافه فی الیه منبر ما بد لازم کرد انا و خدا خسران صلا
 مرتما لک پسر کافر من علی ام شکنده لشکرها من انکم که مینم شمارا و ناری کنند که مر خدای بخوانست
 و باوست نجاهاء هجره من مینم شمارا بشیر در جاهاء خوارى احساکنم بنیم زدن و زدن سب
 با پسر برادر بد حق و چراغ روشن تا فرمان برید مر بزرگ توانا را زدن غلامی برنده صاحب مباره
 س اموزد ما غرا خواهد بود و ز فقیر خدا ترا خواهد بود فردا که خبر پیمانہ ان خواهد

موت

موکند و زیاد و عز خواهد بود **جواب جزای سیر و تهنید نبد او تیغ قاهر نصیر**
خبر ناصر امین بالله بقایب شاکی اضر بیا لتیف علی المغافر مع البیه المصطفی
 المهاجر میفر خود و مهاجره از دهنه بر منی یفتن ^{سند} میفر ما پاری میکند ترا پروردگار من بهتر ناری
 کو پنداید شکر کننده منم بشیر بر خودها با پیغمبر بر کرده هجرت کننده من از فضل خدا چه
 پنخو نامن اول دل من کشت با بیان روشن **امروز بشکرانه ان چو خوشید کریم کتم بر**
و خیر بواللبیب عنکر در غزای خبیر انا ابواللبیب اسمی عنر شاکی التلاح و
 بلادی خبیر اشجع مقضال هنرا زور جهنم عبوس با دمتر عند اللبوث لبوث سوره
 لیک بصغه نصیر و لبیر بک و شجاعه در نبود و مقضال بکسر فضل کننده و از در کج سینه جهنم
 و عبوس ترش و عیب ز بیرون آمدن اول و تبر بلخ گردانند **جواب جزای سیر با لیا خیر**
اکبر انا علی لبطل المظفر عشم الفلبی بذکرا ذکر و فی منی للفاء الخضر
 بلع من خافته برق بزهر للطعن الضرب الشدید محضر مع التبی الطاهر المظفر
 اختار الله العبد الاکبر **الیوم برضه و منجر عشر** نظهر فی زوی ادن و عشم
 مرد دلبر که هیچ چیز او را از مراد او باز ندارد و با خضراب صا و لمع و لغان در خشید از تالت ^{حاله}
 کتاره رود و احضار حاضر گردانند و تطهرنا لکربن و اختیار بر کوبند و اخر اخوار کردن و رسوا ^{کردن}
 و هلاک کردن و نفرین کردن ^{سند} میفر ما من علی ام دلیر ظفر فاده دلیر دل که بان یاد کرده میشود
 دست است منست برای حرب اب شاکه میدرخند از کتاره او بر فیکه روشن میشود هر یک از این ^{روزن}
 و زدن تیغ سخت حاضر گردانیده شده ام با پیغمبر ناک ناک کرده و کوبند و داخل بزدل بزرگتر امر ^{خستود}
 میکند و زا و خوا میکند عنتر اس کس نیست که ناب قهر من مباد دشمن هر عجز بهر من مباد
 شک نیست که میرد بکرمات ذیره هر کس که من شهر من مباد **سوال** کجیکه بالو هبیر ^{مهر}
و نصر و با و جوه شد و نایب ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند} ^{ندیدند}
و دعوت فبراً ثم اخفرت حفر و حفرا و قبر ^{بکرم} خطا منکرا ^{بکرم} فبر غلام ^{بکرم}

و نازمان حجاج بن يوسف بود و حجاج او ناکبش و احقار کور کند و حزه کور و حطم شکن
از تانی میفرماید چون دیدم کار را کاری بد برافروختم اش خود را خواندم قبر را پس گفتم کوهها و کوهها
و قبر میبکست شکست میبرد پس حکم کند بدید مثل او ندیده دهر شفقت که از نور خلد
بهر پروانه صفت جماعتی کرد سرش کشند و بسوختند از آتش قهر گویند این سوختگان
و هفت کس از اتباع او بودند چون این جماعت را نزد نیک اش آوردند گفتند عقاد ما بالوهته تو زیاد
شد چه پیغمبر فرموده لا تغرب بالنار الا رب النار و این عباس گفت لو کنت مکان علی کنت اقلهم
ما کنت افرهم **ملح اهل البيت سيد عالم** **فدعک الناس انا خیر نسبا**
و نحن افرهم بیتا اذ فرؤا **دهط الثوب هم باوی کر امه** **و ناصب الدین من ناصبوا**
و الارض تعلم انا خیر ساکنها **کما تشهد البطحاء والمدن** **و البیت التشریفا و الجدی**
نادی بک دکن البیت الحجر **دهط کوه و بطحاء و خانه فواخ** که در و سنکر بزه بود و المده
و احد المده و العربیة القریة مدینه و محدث سخن گفتن و رکن الشیخ جابینه الاقوی مراد از حجر حجر
و بیت ثالث مذابح یا از قبیل فدعلت خیر لمرحبا کویم در اول فاعله خامسه گذشت که عالم از
ارباب کشف و شهودی با طواسن و شیخ محی الدین بن موقو حاکو بد رود در حرم کعبه میگویند انسان
افضل مخلوق است شب که بنویسند بر باله من جنت مرا بعتف پیدا ساختند بد که خانه کعبه
بصوت جاریه متمثل شده بود و از آن نور کشیده بظهر میگوید و چگونه دانستی که انسان افضل
از من است من برای معذ او فصدید بهه کفتم و بند و بیج غضب که شد و اندک اندک از من فرودگذا
و توجیه تا نسبت بحال ناظم **سکنا** **میفرماید** **میاندند** که ما بهتر از ایشانیم بنسب و ما نازده
تراز ایشانیم بجان چون نازند کرد پیغمبر و ایشان محل بزرگی او اند و بسیاری کنند و بنند و منصوب
که باری کنند ایشان او را و زمین میدانند که ما بهتر ساکن اویم چنانچه ما این کواهی میدهد در دعای
مکه و درها و خانه کعبه خداوند پر اگر خواهند بخوبی ایشان را و ندا کرد بان رکن خانه کعبه حجر است
امد و است عرض خلوا دم ما ینم **محبو اسواد و عالم ما ینم** هر چند که ارباب شعر بسیارند و اند

عنه

عفتان که خاتم ما بتم باز نمودن شجاعه و غوغا و آشکارا کردن فتوه و مرقه
 اذا اجتمعت علينا معدي مدح ^{بمخرکه} بوقا قانی امیرها مسئله افغان خلیجی الوفا و
 مکتومه لبانها و مخوبها حرام علی رفا حنا طغر مدبر و سدا منها فی الصد صد
 معدی بفتح هم ابوالعرب هو معذیر عدنان و مدح بفتح الهم و تقدیم الحما الممله ابو قبیلہ و معرکه
 حریکاه و امر فرمون از اول و اضرفونان و او کفل مباسر و الکلم الجراحه و لبه سینه و الخرم موضع
 من الصد و ادبار پشته ادن و اندفاق کوفته شد و پند تا ذال بر آنکه حضرت ناظم دوزخ ^{بمخرکه}
 و قال تبرانکه از پی لشکر کجته شرفه و این در حال صلح یعنی است قال الشافعی به اخذ المسلوب
 فی قتال المشرکین من رسول الله و اخذوا السبغ فی قتال لبغاه من علی و ابن اعثم گوید در فتوح در ^{صفین}
 بالشکر خو کفت ابها التاسر نظرو الانفائلوا القوم حتی یبد و کما بالقتال فانکم یجد الله علی بصیر
 و یعین و اذا انتم فاندلهم فهدمهم فلا تفلوا و امیرا و لا یجهر و اعلی جریح و لا تکفوا عودا و اذا
 و صلتم الی بغال القوم فلا تهنکوا استرا و لا تدخلوا دارا الا باذن و لا تاخذوا من مؤاظم شیا
 الا ما اصبه و فی عسکرهم و لا تکلو النشاء و ان شتم اعراضکم و سبوا امراء کما فانهضت علی الانصر
 العنق منقرا چون جمع شوند جماعتی بزرگتر از قبیله معدی مدح بجنک کاهی و کسیر بد دستیکه
 امیر ایشانم سلامه داده است میانها سر بر پاسبان من و کار دار و مجروح است سینه اناناسیا و
 مواضع قلاده از سینهها ایشان حرام است بر نفرها نازدن پشته هند و کوفته ممشو از نیزهها و ما
 در سینهها ان من انشرد که از کس نکریم و زکشن در شمنان چه خنجریم هرگز زوم ادلی
 خصمیکه کریمت غاوسه را که خو غا جریم سببا اغراض ز قبایح اعمال قران لغز
 از وضایح اعمال اشیا اعترض عینی عن اموی کثیره وانی علی لوالفضول
 و ما من عینی اغضی و لکن تبما تکا و اعطی المرء و هو یصیر یغضب چشم بر هم نهادن
 غمض فی الامر عنوضا اذا ذهب غاب عوی کوری نغای خود را کون نمودن میفرمایند بر هم میزنند
 خود را از کارها بزرگ و بد دستیکه من بر زلفان و غائب شد نو انام و ناز کوری فر هم میزنند

ولکن بسا که کور نماید خود را و چشم فرو برد و او بینا باشد هر چند که خلق زانم نیک
مغاش و ذجهل شغوا و نند در کیند تلاش ان به که فهم چشم روشن برهم خوش نیست که عیب
مرد ما کرد قاش و آسکت عن اشياء لو شئت فقله و لیس علینا فی المغان امیر اصبر
نفسی با جنهای قحطانی و این با خلا و الجیع جبر اشباع شیء و غیر منصرف ال تحلیل
انما ترصد من لان اصله فعلا جمع علی غیر واحد کما ان اشراج علی غیر واحد لان الفاعل لا یجمع علی
فعلا ثم استقلوا الهزین فی لغو فقلوا الاولی الی اولی الکلمة فقالوا اشیا فصار تقدیر لغوا
وقال لا خسر هو اضلا فلهذا لا تصرف حد فشا هزین الی بین الیاء والالف للتحقیق قال الکاتب
اشیا افعال و انما ترکوا صرفها لکن استعمالها و قد شبهت بفعلاء و تصبیر کبر را بر صبر و اشیر و
طافه توانا مبرقا خوا موش می شوم از چیزها که اگر خواهم بگویم از او نیست بر من در کفنا را مری
مدارم بر صبر نفس خود را بکوشید خود و توانائی خود بد زستیکه من بخوبیهاها کاهم سر جمع که در
ناده فتایه و شوند بر لبه اند فقل و خوش خوا موشند از اش ظلم کر چه کاهی جوشند اصلا
کند و عیب دم پوشند شکا ندر و جمعی و شی که سبعا یغیر ناظر بر سبدا بر شیء خلا از غلا
او با کشید اند نیکم فرشت منانی لیتلنی فلا و ربک ما تبروا و لا ظفروا فای نصیب زهر
ذمقی کم بذایه و ذفر لا یغفوا لها آثر و کن هلاکت فانی سوا و رثتم ذل الحیو فقدوا
و قد غددوا اصل غنی تمی و فی المثل من عز برای من غلب خدا سلب رهن یعنی مفعول و الذمه ما
مدیم الرجل علی اصناعه من عهد و الودق المطرفی الی اناس من ذان و من شینا بجایه دان مطرف
شد بد و بر و عن علی فان یغیب الی اخر الینف و قال الجوهری ذان و در غیر الی ذاهیه ای اند و جهیز کانیها
جاءن من جهین و عفا تا پیدا شدن منبر تا ان قوبندار و میکند تا بکشند را بر حق پروردگار و
زبانها از من چیزی و ظفر تا بند پس اگر بمانم پس که دست عهد من مر شمارا بچیکه تا پیدا نشود مر از انشا
و اگر هلا شوم پس بد زستیکه من زود میراث کدارم ایشا از خوار می کند که بچیفه خجانه کردند و عهد
بچیفه پناز شکند و بدیم خجانه با پان در دست بوده و عهد و پناز دست امر و چنانست که در

کتابخانه است و همین است

دین

زمین بیاعزیت مثلان درست ایما بیعت فانی کس فخذاً اهلاً ولا شیعه فی الدنیا
 اذ فخرُوا فذبا یجولون یوفوا بیعتهم وما کفر فی الاعداد مکرراً وناصبون فی حق
 مضی ما لریڈان ابونکر ولا غیر اصل انا انا و انما ذفر اکرین و بعضی کوندا و ملعونان
 فخذانت ناء او اصلین چون ناء اشباع و جوهری کویدهو من الاخذ الا انه دعم بعد الین اطهر هو
 الثاء ثم لما کثر استعماله علی لفظ الافعال توهتوا ان لثاء اصلیه فتوامنه فعل یفعل فقالوا فخذ
 و فوه لثاء علیہ اجرا و اصل اشنا و شجه کروه هم دل و مناصب پیغه کردن و پیغه پیا و ناکره با کس
 کردن و مناصب با کس جنک و دشمنی اشکارا کردن و نصره پرا فروختن اشرا و ابوبکر عند الله عز و جل
 قحانه بن عامر بن عمرو بن کعب بن سعد بن نم بن مرقه بن کعب بن لوی بن غالب بن عمر بن خطاب بن فضل بن عبدالمطلب
 ابن بنیاح بن عبدالله بن قریظ بن زراح بن کعب بن کعب منصرفاً اگر بمانم پس بدستیکه من عیسم فرا کون
 اشنا و نه کروه هم دل در دین بر آنکه ایشان بیسافان شدند بحقیقت بیعت کردند با من و وفانکرند بیه
 خود و مکر کردند با من در بنیاد دشمنان چو مکر کردند ایشان و اشکارا کردند دشمنی نامس بدکار دادی
 افروخته کار زاری که ندیدند ابوبکر و نه عمر من ان پارگی که بود با من هم عهد امر و بعضی
 من پاردهد ازی چه توان کرد که در یک زینور اینچه اندزه فانی باشد حکایت جمعی از نویس
 که با مرتضی بیعت نمودند و وفانکرند طلحه بن عبدالله بن عمار بن عمرو بن کعب بن سعد بن نم بن مرقه بن کعب بن
 لوی بن غالب بن فهر بن مالک بن نصر بن زبیر بن عوام بن خوید بن اسد بن عبدالمطلب بن قوی بن کلاب بن مرثد
 ابن کعب بن اشان با اتفاق صحابه در مسجد شد با مرتضی بیعت کردند و اول کسبکه برای بیعت دست بردار
 طلحه بود چون دست او در غراء احد بود اسطحراسته میغیر شده بود حیثینا ذویب گفتند سلاه
 بچند لاشم پس طلحه و زبیر با اتفاق غایب مخالفه مرتضی کردند و منکشفند بیعت با بکره و اختیار بود و حرج
 بود چنانکه در فاشحه شابعه گذشت فافع شد اظها کمال انکه و لال ز قتل طلحه و زبیر است
 قال اشکوا البک عجرى و بجرى و معشر اعشوا علی تصبر ائی فقلت قصیر منبر حد
 انظر و فقلت معشر فالصاحب الا ساس الفیال له عجرى و بجرى اذا اطلعت علی ما شک لثقت به

اصلا لقر العرق المصفى الناصب والجر بالقد منها على البطن خاصة واعشاء پوشا بندن مضر
قبيله ابوهم مضر بن زرار بن مفضل عدنان وخلق بذال همله ومعهم بريند بينه از تالت ميقرا شكوه ميكن
بتوا جميع عنهما حق واكرهنيكه پوشا بندن بر من بيناني مراد درستكه من كشم قبيله مضر خود را به
قبيله مضر حق بر يد يعني خود را و كشم گروه خود را سر در مضه خویش صدحكا بن دارم و در شهر و زرد
شكاهه دارم و بنظره كه كس بن بندارد كوش هر چند كه صدحكا و انب دارم شكوه از بون
خلاقه او در تار مرقنر بلا و فو افا مزل و در سر و كار مخرنا صبر على امر المؤمن
كراهة و ابي في ذاك الضمان الامر ترنخ والصابه بضم الصا الهمله اليه من الماء و ينج
المعجزة سخا به يغشا الارض كالدحا و الجع صبا ميقرا يد صبر كرم بر نفع امو بد شواري ميا في كذا شنه شگده
ان بغيه فا ابر ناديلك از كار خلافة من تايم زد شنه جفا نيكه ميس بينم زدوستان و فاشكه ميس
الغضه سبانت كنه امند امر و زبكر ذاب بلا نيكه ميس خطاب بعبر بن عاص صغبر
و يعبر او عسا هدر سزا بد بر با عجا القدر ايت منكر كذا على الله بشب الشغل كيف
التمع و يغني البصر ما كان يرضى احد لو خيرا ان تغدوا و وصيه و الاكبر شالكه
و اللعين الاخرى كذا لها يجند فذعنكرا فذباع هذا ربه اذ فجر تملك مضر ان
اصا يا ظفرا من ذابنا بابه فذخرا ايشابه سفيد كردن مو و اسراق دزد بدو عدل بر كره
از ثافي و مر از وصي مرتضى چه خصص مصطفى در شان او فرموده انت اخي و وصي و خلق من بعدك
و قاضي دني بكر الدال و ابر بن جبر و مراد از ابر شاذ النبي معوه و ان ناظرنا از شانك هو الا بر و
مطابق سخنست كه ترك از بون سفيز سعد در شان بنو امية روايه كرد و در فاحه سا بعه گذشت و لعن
معنى ملعون و اخو شك چشم و بعضي كويند كه مدينا ل چشم نكرد و مراد از لعن اخو لعن و بن عاص و از
كلاهما معوق و عمرو و جند لشكر و عنكوه لشكرنا خن و مضر ملكي كه طولشع و بشارنا اسوا و عرضن
تا امله و اصنامه با فن و ذازاند و عجا منادي نكره و كذا با بدل ان منكر او تملك متعلق بياع و كوئند
عمر بن عاص بن شد كه عمر را كشتند و على خلفه شد معويه مخالفه و بنا با محمد و عبد الله بن
خند

شوده

مشورته کرد که نزد علی رود تا نزد معویه سپران گفتند نزد علی رفتن اولیسا و گفت چنین است
 لیکن علی مرغ بیت بارای و ندیرو او را بکس حاجت بنشمارانتر مغاوبه میاید رفت که او را به
 حاجت ما را نزد معویه میبارفت که او را به کس حاجت نزد معویه رفت معویه با او شرط کرد که
 اگر ظفر با بد حکومت مضر عبود دهد در ساسی هشتم هجری خاک مضر شد منبر میاید ایچی هر است
 کاری میداد و رو غیر از خدا که سفید میکند مو آمد دزد شوائی و میپوشاند بیانی را مینت که را
 باشد احد اگر خبر داده شود که برابر میکنند و صی او را و بی چیز دشمن بچیرا و ملعون چشم شک را
 و ایشان با لشکر خود بچینه لشکر ساختند بچینه فروختن دین او بچینه زبان کورس بیمنه که جیبان
 مصر اگر بیاید اندک ظفر هر که بدیناست فروختن دین او بچینه زبان کورس بیمنه که جیبان
 خو چاک کتم و زدست فلک بر سر خو خاک کتم چون خصم را بری کنان بهتر کز لوح زان نام
 نشان پاک کتم اگر کوئی علماء ست جماعه منع از لعن عمر خاص میکنند بیت ثالث شاهد میوار
 گویم بر تقدیر بنلیم که ابرار بخوزه شعر مرتضی است لازم نیست که ایچه امام در شان اهل بی تو اند
 مردم دیگر را جایز باشد که مثل آن گویند مثلا قاضی بجز نیل غیر مخالف شرع میتواند کرد و اگر دیگر
 مرتکب مثل آن سخن شود مستحق نفر بر کرد در زنها و هزار زنها که هرگز مرتکب لعن هیچ مسلمان نشو
 بخصص کینکه صحیح حضرت مصطفی مدیا باشد چه ملاقاته انحضرت در اخوة و سنیله عظیم خواهند
 و با عثم گوید بجز بزرگان و عمر بن حوین اعی رضی عنهما بر اهل شام کردند مرتضی ایشان را منع کرد
 و گفت الساعی الحق فرمودند بلی فلم تمتنعنا من شتمهم ولعنهم فرمود که ان تکون العا بن شامین و
 فلیم اللهم لعن دفاش و دفاثم واضلح ذات بیننا و بینهم و اهدهم من ضلالهم لکان ذلک حاجب الی
 ما قاله کطلب منه الوتر اذ کنت یکنی ان ترود القبرا حقا و تصل بعدة الالحیرا
 اسعطک البی و عاصیرا لا تحسینی یا بن عاصیرا سل بی بدائتم سل بی خیرا
 کانت قریب یوم بد جزا انی اذا ما کرب یوما حضر اخر منقاری و دعوت خیرا
 قدم لو انی لا توخر حدرا و ترینج و او کینه و السعوط دواء بصیفة الانف خدا سعت اول

وبتفاق بضم ذال زهر کشنده و مراد از صبر تلخ و غاص سپردن ابل بزهائتم بن سعد بن سهرم بن سهر بن
 حص بن زکریا بن زین العابدین امام نوکرم همة الاسما کوندا الجهمی علی کتابه الناصی بالباء وهو
 الفصحی عند اهل العریة و یقع و کثیر من کتب الحدیث و الفقه او اکثرها بخدا بالباء و هی لغز قد
 قرئ فی السبع نحوه کالکبر المغال و اللذی و نحوها و مراد از این غاص عمر و او در سنه ثمان هجری
 مدینه بخاشی ملک حبشه مسلمان شد و در شب عبدا فطر سنه ثلث و اربعین هجری در مصر شفا یافت
 عشر بکبر سنن کسیکه کار بر او دشوار باشد و قوله تلخ اسئل سائل عن عذاب افعی عن عذاب قال
 الاحقر خرفنا سئل عن فلان و فلان و قدم مقول اول مقول منقر ما ای انکر که میجو بدادن
 کینه را اگر هستی تو که میجو که زیارت کنی کوردا بجهنم و بداد بعد از آن در اثر دیدن ریزم ترا مرد
 زهری تلخ پیدا مرا ای عمر سپر غاص کسیکه کار بر او دشوار باشد پس از من بدار و پس سر از من
 بودند قرین در روز بدر کشند و بدستی که من بچو بر بند در روز حاضر شو و بر افروزم انش خود را بخواب
 مبر نا و گویم پیش از علم مرا باز پس ماز از ترس سر که فصد هلاک خود ندارد دشمن از بهر چه
 میکند خصومه با من هر چند که زد لاف شجاعانما چون بیع کتم نهادماندم کردن لن ینفع
 الخاذرة فادخذلنا و لا آخا الخیلة عما قدرا ان الخنذار لاهرة القدا لما را ایت
 المؤمنون یا احسن دعوتهم هذان و ادعوا حنیرا لو ان عندی بوجری جعفر
 اخرج الی الشاهما لادهر ان فرس نجیم یوم ظهر ^{لیل} ما اول مضدک و الخنذار
 الخاذرة و منی حرمک سجن و صوفی مخالفه نفس ما اخر کونید و جوع زاموا بصر و پوشیدن
 مرغ بقیه امون خضر و تحمل ریج خلا تو زامون اسو و هذان بالسکون ضیلة من الیهم و انما
 در خواستن و حیرت بکس الخا و سکون الیهم ابو قبيلة من الیهم و هو حیرت زینب بن شحین بن یعرب بن
 قحطان و جعفر سپر ابو طالب مشهور بطیار و او در اول بنو سلهما شد و باز از خو اسما بن سعید
 هجرة مجبشه کرد و در دفعه خبیر پیش پیغمبر اما پیغمبر فرمود تا باقی الامر بنافا شد فرما بفتح
 او فلو جعفر و در سنه ثمان هجری در مدینه مشواست بالشکر و غزا کرد و شهید شد و